

tet til det foreliggende Lovforslag i og for sig og angaar altsaa Spørgsmaalet om Vedtagelsen af denne Indkomstskat uden Hensyn til Balance-spørgsmaalet. Hvad nu den første Del af disse Betragtninger angaar, som altsaa nærmest vedrører Balancen, da har jeg med megen Opmærksomhed og Interesse hørt paa de forskellige Bemærkninger, som ere fremsførte fra forskjellige Sider; men jeg maa tilstaa, at med Undtagelse af en enkelt Bemærkning, der faldt fra den ærede sidste Taler, forekomme de mig alle kun at være Gjentagelser af, hvad der allerede er sagt dels i dette Thing ved de forskjellige Behandlinger af Finantslovsforslaget og dels i det andet Thing, og da jeg ved enhver Leilighed, hvor dette hidtil er kommet frem, har tilladt mig at fremføre mine Modgrunde, tror jeg at turde antage, at det ærede Thing dels ved de Forhandlinger, der ere førte her, og dels ved den Opmærksomhed, hvormed det uden Tvivl har fulgt Forhandlingerne i det andet Thing, er blevet saa nøie bekendt med de Betænktheder, der fra min Side ere blevne fremhævede med Hensyn til de her omhandlede finantsielle Spørgsmaal, at det visstnok ikke vilde bidrage Noget til denne Forhandlings Tydelighed og Sikkerhed, om jeg nu vilde gaa dybere ind paa her at gjentage de samme Indvendinger mod de samme Bemærkninger. Det vil jo være Thingets ærede Medlemmer bekendt, at jeg fra mit Standpunkt — og jeg tør tro, at de Herrer have følt, at mit Standpunkt hviler paa en temmelig alvorlig og moden Overveelse — ikke kan Andet end anse det Finantslovsforslag, som foreligger Rigsdagen, for at være meget betænkligt i finantsiel Henseende, og denne min Anskuelse, tilstaar jeg, er ingenlunde bleven rokket. Med Hensyn til hvad et æret Medlem, som sidst havde Ordet, anførte om Toldintraderne for næste Aar, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem omtalte, at de ville blive 300,000 Rbd. større end i Finantslovsforslaget anført, saa er dette Noget, som det er umuligt at modsig

Muligheden af, men jeg tror, at det ærede Medlem lige saa vel fra sin Side vil indvømme mig, at det ogsaa er muligt, at de kunne blive 300,000 Rbd. mindre. Men netop fordi det er saa overmaade vanskeligt at afgjøre den Slags Ting, have vi her i Rigsdagen efterhaanden dannet os en fast Regel for, hvorledes vi skulle beregne Toldintrader til Indtægt paa Finantslovsforslaget. Denne Regel have vi nu i en Række af Aar ubrødeligt holdt, og jeg tror ikke, det paa nogen Maade vil være rigtigt at lægge nogen anden Beregningsmaade til Grund herfor end den, der er vedtagen i Finantsloven. Vi maa indtil videre gaa ud fra, at alle Indtægter paa Finantslovsforslaget ere beregnede saa nøiagtig som muligt og opførte med saa stor Sandsynlighed for, at de virkelig ville flaa til, som det overhovedet for Dieblisset lader sig gjøre. — Naar jeg imidlertid skal gaa saa let som muligt hen over den første Del af de Betragtninger, som ere fremsførte, føler jeg mig særlig opfordret til at gaa dybere ind paa den anden Række af Betragtninger, nemlig om Vigtigheden og Rigtigheden for at vedtage det her foreliggende Lovforslag uden Hensyn til Balancen, altsaa blot som Skattelov. Og, mine Herrer, denne Sag har efter min Mening paa Grund af forskellige Forhold ikke i denne Session, hvor vi dog ellers have beffjæstiget os en Del med Skattelove, været underkastet nogen dybere gaaende Undersøgelse, hvorfor det er mig af Vigtighed at finde Leilighed til at fremsætte for det høie Thing, hvorledes jeg betragter Rigsdagens Stilling i det Hele til Indkomstskatte-spørgsmaalet. Vi fik første Gang en Indkomstskat i Aaret 1864. Der var den Gang ingen Tvivl om, at der maatte udredes en overordentlig Skat, idet Statens Trang uafviselig krævede det paa en aldeles toinesaldende Maade. Saavidt jeg erindrer, var der heller ikke nogen Tvivl om, at man ved Siden af den Forhøielse af visse indirekte Skatter, som den Gang blev vedtagen, burde paalægge en direkte Skat, og at denne